

04.01.2014 - Hvad skal vi egentlig med traditioner?

"Det her gør jeg ikke en gang til. Næste år rejser jeg væk i julen. Det meste af december har jeg styrtet rundt, købt gaver, mad, mere mad, flere gaver, deltaget i vuggestuens, børnehavens og skolens venlige og velmente julearrangementer. Klippedag, kagebagning og krybbespil. For ikke at tale om juleafslutning i fodboldklubben, badminton og gymnastik, hvor ungerne alle steder forventedes at medbringe gaver til pakkespil eller til drillenissen, kage eller mad til den fælles buffet. Juledagene har været et langt ræs med gæster, besøg her og der og en julekabale, der aldrig endte med at gå op. Det har da også været hyggeligt, men jeg orker bare ikke mere."

Min veninde synker dybt ned i min sofa og nipper til den varme kaffe.

"Men på en måde nyder jeg det jo også, hvor mærkeligt, det end lyder, og jeg ved faktisk ikke, om jeg helt kan undvære det," fortsætter hun. "For det har da også været rart at gøre de ting. Nogle af dem i hvert tilfælde. Og ungerne har været så ivrige og glade."

For få dage siden kom juleaften, som bekendt, buldrende og sugede alle omkring sig ind sit orkanagtige indre.

Og... pludselig er anden spist, papiret flået af gaverne, bordet ryddet, træet danset for og lysene brændt ned.

Trods en lang og forpustet december fyldt med alenlange lister, kalendergaver, konfekt og krav, ja, så er julen forbi, næsten før, den begyndte.

I dag gør veninde og jeg status over højtiden og tiden op til. Vi brokker lidt, som det kan være godt for veninder at gøre en gang imellem.

Men sammen funderer vi videre over, hvad det er, der får min veninde og andre med hende, til at ønske sig langt væk til næste jul og på samme tid mene, at julen med al dens trængsel og alarm alligevel vil være svær at undvære.

Julen er unægteligt højtiden over alle højtider. Hertil knytter sig de traditioner, der går i arv fra slægt til slægt. Det er de store fælles traditioner, som vedrører os alle, som julens budskab, nisserne, sangene og juletræet. Der er de andre skikke, som går i arv fra familie til familie, f.eks. klejneopskriften og turen i skoven efter juletræ 3. søndag i advent. Og så er der alle de andre ting, vi mere eller mindre selv finder på, og som vi fylder vores, andres og børnenes kalender med.

Enhver - du og jeg - må finde frem til den jul eller ikke-jul, der er bedst - og som vel at mærke er mulig. For ret beset er det kun os selv, der kan vide, hvad det bedste er. Det gælder også alt det, vi vælger at gøre eller undlader at gøre i juletiden og til alle andre tider for den sags skyld. Vælger vi julen, er det jo også her muligt at vælge, hvad der betyder mest for os og vores familie at gøre og lade andet ligge.

Og før vi eventuelt vælger alle traditioner fra, kan det måske også værd at tænke på, at traditioner, for både børn og voksne, kan være et fast holdepunkt i en verden, der ind imellem godt kan synes ret så turbulent. Det giver tryghed at vide, at der er noget, der bliver ved med at være det samme og som bare er, som det plejer at være. Ikke mindst børnene elsker det og har brug herfor.

En tradition, jeg hvert år glædes ved, er æbleskivefesten. Sådan har de døbt den, den dejlige flok, nu voksne, unge menneske, som lige fra den gang, de gik i 1.g. med min søn, stadig hvert år den 28. december, gladeligt dukker op i mit hjem. Min søn er hjemme til jul. De andre er også hjemme til jul. De sørger under alle omstændigheder for at være det til æbleskivefesten. Fordi det er vigtigt for dem at være med.

Unge, kloge, varme mennesker fra det ganske land og nu også udland mødes under megen snak og latter.

For nogen er der gået et år, siden de mødtes sidst. Der er meget at fortælle. Mange knus at udveksle.

Og mødes vil de. For det plejer de at gøre. Så sådan må det være, uanset hvilke titler, de velfortjent kan smykke sig med eller ikke, hvilke eksaminer, der ikke gik som forventet, hvem der er kæreste med hvem, eller hvem der slog op.

Uanset, så har de besluttet, at æbleskivefesten og dermed hinanden, ja, det er en tradition. Og den skal ingen røre.

Og lige om lidt byder min tradition mig at sætte friske tulipaner på bordet i min stue, så jeg kan begynde at tænke lidt tilbage på året, der gik og året, der kommer. For som Emils mor, den vise kone, i "Emil fra Lønneberg" siger, så er der: "En tid for Guds ord og en tid for frikadeller."

Og nu er der tid for tulipaner.

Alt det bedste for dig i det nye år.